

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi R. M.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.

I ACz 238/25,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 30 kwietnia 2025 r.,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według
właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.**

UZASADNIENIE

Pismem z 14 kwietnia 2025 r., które wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 marca 2025 r., a do Sądu Najwyższego 25 marca 2025 r. R. M. i E. G.-M., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wnieśli skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość postępowania), toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. akt I ACz 238/25 (wcześniej VI ACz 766/23).

Przedmiotem żądania było: stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie z powództwa R. M. przeciwko Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w G. prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny pod sygn. IV C 1643/19 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny pod sygn. akt I ACz

238/25, wcześniej VI ACz 766/23 (pkt 1); wydanie Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie, zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie nie dłuższym niż 1 miesiąc czynności polegających na wyznaczeniu terminu posiedzenia i rozpatrzeniu zażalenia banku na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2023 r. (pkt 2); wydanie Sądowi Okręgowemu w Warszawie rozpoznającemu sprawę co do istoty, zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie nie dłuższym niż 1 miesiąc czynności polegających na wyznaczeniu rozprawy (pkt 3); zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego kwoty po 20 000 zł (pkt 4); zasądzenie na rzecz skarżącego od Skarbu Państwa kosztów niniejszego postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pkt 4).

W uzasadnieniu skargi powód wyjaśnił, że wniósł pozew 20 grudnia 2019 r. i do dnia dzisiejszego nie wydano jeszcze wyroku. W dalszej części uzasadnienia przedstawione zostały szczegółowe daty wnoszenia pism procesowych, w tym wniosku o przyspieszenia rozpoznania sprawy. Jak zaznaczył skarżący „bez rezultatu”. W konkluzji stwierdził, że postępowanie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) uregulowano kwestię właściwości rzeczowej Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczącej skargi.

Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli zaś skarga odnosi się do przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny (art. 4 ust.

1b ustawy o skardze na przewlekłość). Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania, jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19).

Sąd Najwyższy, po dokładnej analizie treści skargi, doszedł do przekonania, że zarówno literalny zakres żądania, zarzuty, jak i ujęte w uzasadnieniu: opis przebiegu postępowania przed Sądem Okręgowym z uwzględnieniem postępowania apelacyjnego, konkluzje co do łącznej długości trwania postępowania przed sądami powszechnymi, żądanie przyznania określonej kwoty – dotyczą postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie oraz Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. I ACz 238/25 (wcześniej VI ACz 766/23).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość oraz art. 200 § 1¹ i art. 200 § 1⁴ k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę według właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

JW.

[r.g.]